అలనాటి డాన్(జు)వాన్

కాలం - 1946 సంవత్సరం, స్థలం-చెన్నపట్టణం.

వాడు నా స్నేహితుడు. నాకు దూరపు చుట్టం కూడాను.

కాస్త ఎర్రగా బుర్రగా ఉన్నట్టి డబ్బుగలవాడెవడైనా తనతో దోస్తీగా తిరుగుతే చాలు !

"నువ్వు చూసేవోలేదోకాని, వాడుంటాడొరే, నిజంగా భూలోకరంభడంటే రంభడు" అనడం వాడికి అలవాటు.

"భూలోకరంభడు" అనే పదానికి "డబ్బుతో బాగా పులిసిన ఒక అందమైన కుర్ర వాడు" అని అర్థం మావాడి నిఘంటువులో.

పగలు పదిగంటలకి ఎండలో చెమటలు కక్కుకొంటూ, ధూళిని పీలుస్తూ, బజారంట నే పోతూవుంటే మైలుదూరం నుంచి "ఒరే, తాతప్పా!" అనే గావుకేక వినిపించింది. సరిగ్గా ఒక మైలు దూరంలో ఉంటేనేగాని పిలవడు మావాడు. పిల్చిన వాడు అక్కణ్నుంచి కదల్డు, చచ్చినట్లు అంత దూరం మనం వెనక్కి వెళ్ళవల్సిందే.

చచ్చినట్లు వెళ్ళేను.

గుళ్ళో దేవుళ్ళాగ గొడుగు నీడలో భద్రంగా నిల్చున్నాడు. తెల్లటి పంచె, గ్లాస్గో మల్లు లాల్చీ, వెనక్కి దువ్వుకున్న జుట్టు, పువ్వులా ఉన్నాడు.

"ఏమిటి సంగతి?" అని చిరాగ్గా అడిగేను.

"సాయంకాలం బీచికి వస్తావా?" అని వాడు నన్నడిగేడు.

"అంత కంటె చచ్చు ప్రశ్న మరేం దొరకలేదా?" అన్నాను.

వాడు నా కోపాన్ని లక్ష్య పెట్టకుండా, "ఇవాళ తప్పకుండా రావాలిస్మీ" అన్నాడు.

"ఏం?"

"నా ఫ్రెండొకడొచ్చేడు. అతను కూడా లా కాలేజిలో జాయినవుతాడు. నిన్ను ఇంట్రడ్యూస్ చేస్తానని అతన్తో చెప్పేను."

"ఉద్ధరించేవు! కాని, ఎవడువాడు?"

"తెలీదు నీకతన్ని, నే సాయంకాలం చూపిస్తాకదూ. భూలోక రంభడంటే రంభడు"

ఆ మాట చాలు. వాణ్ణి చూడ్డానికి నేను ఇష్టపడక పోవటానికి. మావాడు "రంభడు" అని ఎవణ్నయినా అన్నాడా, బొటనవేలు దగ్గర్నుంచి బోడిగుండు వరకు వాడెలా ఉంటాడో ఊహించుకోవచ్చు! వేరే చూణ్ణక్కర్లేదు.

"నే వెళ్ళొస్తా" అన్నాను.

"సాయంకాలం తప్పకుండా రావాలిస్మీ, మన మామూలు ప్లేసే, సిక్సో క్లాక్ షార్ప్- లేకపోతే అతను పాపం, చాలా డిసెపాయింటవుతాడు."

"అవనీ, డిసెంపాయింటవనీ" అనుకుంటూ సాయంకాలం ఆరు గంటలకి థియేటర్ వైపు నడుస్తున్నాను.

ఆయనగారికి నన్ను ఇంట్రడ్యూస్ చేస్తాట్ట. ఐ షల్ ఇంట్రడ్యూస్ యూ టు ఈచ్ అదర్ అనకూడదా యేం? పైగా వాడు 'పాపం' డిసెపాయింటవకుండా ఉండడానికి నేను వెళ్ళాలిట. కొంపలు మునిగిపోవు వాడెవడో డిసెపాయింటవుతే.

సినీమాకి పోయేముందు కాఫీ నీళ్ళు తాగుదామని ఆలయంలో అడుగు పెట్ట బోయేసరికి ఎదురుగా ప్రత్యక్షం.

రుమాళ్ళతో మూతులు తుడుచుకుంటూ ఇద్దరూ బైటకి వస్తున్నారు.

తప్పించుకొందికి నాకు అవకాశం చిక్కింది కాదు.

మావాడు ఎప్పట్లాగే పువ్వులా ఉన్నాడు. పక్కనున్నవాడే భూలోక రంభడయి తీరాలి.

"ఇడుగో మావాడు! హి యీజ్ మై కజిన్, తాతప్పా! వీడు కూడా లా కాలేజీ జాయినవుతాడు. అంటూ నావైపు చూస్తూ "యూ షల్ సీ ఈచ్ అదర్ ఎ గుడ్ లాట్ దేర్" అన్నాడు.

"నీ అబ్బ నాడెరుగుదువా, నీ తాత నాడెరుగుదువా? ఇంత మంచి వస్తువుని నీ జన్మలో ఎప్పుడైనా చూసేవా" అని సహారా ఎడారికి శ్రావణ మేఘాన్ని చూపించి మురిసి పోయినట్లుగా వానిని నాకు చూపించి మురిసిపోతూ నిల్చున్నాడు మావాడు.

శ్రావణమేఘం నా చెయ్యిపట్టుకు ఊపేసింది.

మావాడి ప్రకారం నేను 'ధన్యుణ్ని, ధన్యుణ్ని" అనుకోవలసి ఉంది.

"ఈయన పేరు?" అని మావాణ్ణి అడిగేను.

"నా పేరు పిచ్చెయ్య" అన్నాడా భూలోకరంభడే ఇంగ్లీషులో.

నోట్లో పిడచ పెట్టుకొని మాట్లాడినట్టుగా, కొంచెం బరువుగా, కొంచెం బొంగురుగా వచ్చింది వాడి మాట. అంతా దొర్ల ప్రనన్సియేషన్ కాబోలు.

'పిచ్చయ్య', 'పుల్లయ్య' ఇలాంటి పేర్లు మార్చుకొనో, లేక త్రుంచుకొనో సాపు చేసుకొంటున్నారు ఈ మధ్య చాలా మంది. అటువంటిది వీడు తన పేరు ఆ రీతిగా పూర్తిగా ఎందుకు చెప్పేసుకుంటున్నాడా అని ఆశ్చర్యపోయేను. అందరూ అలా మార్చుకొంటున్నారు కదా, అని, వాడు తనపేరు అలానే ఉంచుకున్నాడనీ, మీ అందరికంటే కూడా నేను అల్ట్రా మోడర్న్‌గా ఉన్నవాణ్ణి. అయినా అయామ్ నాట్ అషేమ్డ్ అఫ్ మై నేమ్" అనే సుపీరియారిటీ కోసం, ఆ రీతిగా పాతకాలపు పేర్నె రీటేన్ చేసేడనీ, రకరకాల గొప్పల్లో అదొక గొప్పనీ తరువాత తెలిసింది నాకు.

పరిచయం అయాక, ఎక్కడో ఏ వల్లకాట్లోనో జరుగుతున్న క్రికెట్‌మాచ్ స్కోర్ ఎలా ఉందో, ఎవరి ఛాన్సెస్ ఎలా ఉన్నాయో మాట్లాడుకొన్నాం.

తరువాత వాళ్ళిద్దరూ వెళ్ళేరు. వెళ్తూ మావాడితో వాడేదో అన్నాడు. మావాడు "ఒరే, మేం 'కోవాడిస్'కి వెళ్తున్నాం. ఒస్తావేమిట్రా?" అని అడిగాడు.

ఈ పెద్దమనిషే ఆరుగంటలకి పంక్చువల్‌గా నన్ను బీచికి రమ్మన్నది. "నే రాను" అనేశాను ఖచ్చితంగా.

వాళ్ళిద్దరూ వెన్వెంటనే ట్రాన్స్ అట్లాంటిక్ ఏర్‌లైనర్ ఎక్కినట్టుగా, లాగలేక చస్తున్నవాడి రిక్షా ఎక్కేరు.

ఇద్దరిదీ కలిపి మూడువందల పౌన్లకి తక్కువ వుండదు బరువు. బేరమాడితే మూడణా లిస్తారు. బేరం ఆడకుండా ఉంటే ఓ పావలా పారేస్తారు. ఓ ! ఖాదర్ ! గెటెవే ! గెటెవే! కావలిస్తే ఈ పరకా పట్టుకుపోరా! ఆర్ వుయ్‌లేట్! షుడ్ హావ్ టేకెన్ ఏ టాక్సీ; దిస్ బగర్ ఈజ్ స్టిల్ హియర్ ! ఎందుకు షూట్ చెయ్యరు ఈ రిక్షావాళ్ళు వీళ్ళనందర్నీ?!

అని అనిపిస్తే తప్పా?

రిక్షా కదిలింది. సందు మళ్ళింది.

"ఉన్నాయిరా బాబూ అన్ని లక్షణాలు నీకూ" అనుకున్నాను హోటల్లోకి వెళ్తూ భూలోక రంభడి గురించి.

వాడు శ్రావణ మాసపు నీటి మేఘంలా నల్లగాలేడు. గీసిన పందిలా ఎర్రగా ఉన్నాడు. ఎత్తుగా, లావుగా, ఎనుబోతులా మంచి బలంగా ఉన్నాడు. ముఖం అంతా ఎర్రగా ఉందేమో, అందు మీద గీసిన గడ్డం ఆకుపచ్చగా నీడలా కన్పిస్తోంది. కనుబొమలు దళసరీ పొడవూనూ, కళ్ళు చిన్నవో పెద్దవో తెలీలేదు. కూలింగ్ గ్లాసెస్ పెట్టుకున్నాడు. ఎత్తుగా ముక్కు, స్పానిష్ కటమీసం, దళసరి పెదవులు, ఎగుడు దిగుడుగా వెనక్కి దువ్వుకున్న జుట్టు నలుపూ, పాలిష్ చేసిన బూట్ల నలుపూ ఒక్కలా మెరుస్తున్నాయి. డార్క్ బ్లూ ఉన్ని పంట్లాం, వైట్‌వి నెక్ జాకెట్, నోట్లో సిగరెట్, చేతిలో సిగరెట్టిన్, సీరియస్ డిమెనర్.

డాన్ జు ఆన్, కాసనోవా, రేమన్నెవారో, రుడాల్ఫ్ వెలెంటినూ, గాఫో, డాగో, గిగోలో, రంగసాని మొగుడో !

వాడి వేషం, వాడి ఫక్కీ, అన్నీ నే వూహించు కొన్నట్టుగానే ఉన్నాయి. నాకు ఒప్పుకోవడం ఇష్టం లేదు కాని వాడు కొంత బాగానే ఉన్నాడు. మావాడు వాణ్ణి ఇంద్రుడు, చంద్రుడు, 'భూలోక రంభడు' అనకుండా ఉన్నట్లయితే "పరవాలేదు" అనేసి వాణ్ణి పర్సనాలిటీ పరీక్షలో పాస్‌చేసి ఉందును. హోటేల్లో కాఫీ తీసుకొని బైటికి వచ్చేను.

మా చుట్టం మరొకాయన ఉన్నాడు. ఆయనకి ఇంగ్లీషువాళ్ళ మీద తెగకోపం ఉండటం చేత, సంజీవి, పుష్పక విమానం, వారుణాస్త్రం, కామధేనువు, ఇలాంటివి ఉన్నాయని ఒక పాలసీ పెట్టుకుని నమ్ముతాడు. ఆ దినం నేకూడా అదే విధంగా, వాళ్ళు ఇంగ్లీష్ పిక్చర్‌కి వెళ్ళేరుకదా అని, ఎంచుకుని ఎంచుకొని ఒక జానపద చిత్రాన్ని చూడ్డానికి ఓ మారుమూల థియేటర్‌కి పోయేను. తరువాత మళ్ళీ ఈ పిచ్చెయ్య ఉరఫ్ భూలోక రంభడు కాలేజీలో

కనిపించేడు. అవి తొలి రోజులు. వాడు కొంచెం లేటుగా చేరినట్టున్నాడు. ఓ రోజు ఏన్షెన్ట్ లా క్లాసులో 'అటెండెన్స్' తీసుకోవడం జరిగింది. ప్రొఫెసరంటే అందరికీ భయంచేత క్లాసంతా హాజరయేరు. ఇంకా లెక్చర్ ప్రారంభం కాలేదు. హాలంతా నిండుగా ఉంది. కాని నిశ్శబ్దంగా నల్లటి జుట్టు, ఎర్రటి ముఖం, పొడవు, వెడల్పు, బ్యూటిఫుల్ డ్రెస్ !

"వస్తున్నాడు కథానాయకుడు మాస్టర్ విఠల్, కాసుకోండి కాసుకోండి" అన్నట్టుగా గంభీరంగా నడుస్తూ ప్రవేశించేడు పిచ్చెయ్య. భూమి తలక్రిందులైనా వాడి సీరియస్ డిమెనర్ పోదు. కూలింగ్ గ్లాసెస్ కూడా పోవు.

నాకు ఒళ్ళు మండిపోయిందీ అంటే మండిపోదు మరీ !

క్లాసులో ఒక్కడంటే ఒక్కడికైనా ఒక్క వెధవకైనా బుద్ధీ జ్ఞానం అంటూ వుందా? వాడివైపు ఎందుకలా చూడ్డం? ఇంద్రుడి కొడుకా? మహారాజులుంగారి దత్తపుత్రుడా? అమెరికన్ అంబాసెడరా? రష్యన్ రాయబారా?

ఎవరైనప్పటికీ, వీళ్ళంతా కళ్ళప్పగించి ఎందుకలా చూడ్డం?

అందులోనూ ఒక తరహా గర్ల్‌స్టూడెంట్స్ ఉన్నారే! డాల్స్! డాల్సే ! ఫెదర్ హెడెడ్ డాల్సే! రంగైన రంగు పంట్లాం, పంచరంగుల బుష్ కోటూ, రింగురింగుల జుట్టూ, కనిపిస్తే చాల్సు వాళ్ళకి మతులు పోడానికి.

ఫూల్స్ ! ఫూల్స్ ! యూస్‌లెస్ ఫూల్స్!

అని నేననుకుంటే ఏం లాభం ?

లేటుగా వచ్చి క్లాసని డిస్టర్బ్ చేసినందుకు ప్రొఫెసరేమైనా అంటాడేమోనని చూసేను. ఉఁ హూఁ! నోటీస్ చెయ్యలేదతను.

ఈ లోపున ఈ వెధవ పైమెట్టు ఎక్కేసి, గ్యాలరీలో చివరి వరసలో కూర్చొని, "ఓహో! వీరేనా సభాసదులు" అన్నట్టుగా చూస్తున్నాడు.

మరింక వాడివైపు చూడ్డానికి తెగ అసహ్యం వేసేసి ముఖం తిప్పేసుకున్నాను.

ఇంటర్వల్లో పలకరించేడు సుమండి.

"హలో" అన్నాడు.

"హలో" అన్నాను.

అప్పుడే చేరేరు వాడి చుట్టూ కొంతమంది భజనగాళ్ళు. గ్రహాల మధ్య సూర్యుళ్ళా వెలిగి పోతున్నా ననుకొంటున్నాడు కాబోలు.

మావాడు (అనగా మా చుట్టం) తనకీ మధ్య తరచుగా కనిపిస్తున్నాట్ట. నే నెందుచేతనో కనిపించలేదట. నేనెక్కడ ఉంటున్నానోనట? తను హాస్టల్లోనే ఉంటున్నాడట. తన రూమ్‌కి నేను ఆల్వేజ్ వెల్‌కమ్‌ట. సో సీ యూ లేటర్‌ట. బైబైట.

అవీ వాడు నాతో మాట్లాడిన మాటలు. ఈ రంభడిగాడి గురించి రాయకేపోదునండీ. అలాంటి వాళ్ళ గురించి తల్చుకొంటేనే వళ్ళుమండి పోతుంది. ఆ విషయం గురించి.....

అదేమిటంటే.... ఒక్కొక్కసారి, ఒక్కొక్క మనిషిని చూస్తే మీకు అనిపిస్తుందో లేదో - అది ఇంట్యూషనే అనుకోండి, లేక గాడిదగుడ్డే అనుకోండి - "అయితీరాలి, ఏని భార్య ఒక భూలోక సుందరి" అనిపిస్తుంది. ఒక పెద్దమనిషిని చూసినప్పుడు అదే విధంగా తోచింది నాకు. అతనూ, పిచ్చెయ్యా కాలేజీ పోర్టికోలో నిల్చొని మాట్లాడుతున్నారు. అతను లాకాలేజ్ స్టూడెంటవుతే నాకు తెలిసే ఉండేది. కాదు, లా కాలేజ్ స్టూడెంట్ కాదు.

నాదీ పిచ్చెయ్యదీ ఇంచుమించు ఒకే వయసు. అతను మాకంటే ఓ రెండు మూడేళ్ళు పెద్దవ్వొచ్చు. మహా ఉంటే ఓ పాతికేళ్ళుంటాయి. నెమ్మదిగా, నాజూగ్గా, మంచిగా ఉన్నాడు. మనిషి పొడవూ కాదు పొట్టి కాదు. పల్చగా ఉన్నాడు. మందహాసం చెయ్యడానికి అలవాటుపడ్డ ముఖం. కళ్ళు కొంచెం పెద్దవి. కళ్ళజోడుంది. చామన్చాయ. జుట్టు కొంచెం పల్చన. ముఖం తేటూ, మనిషి నీటూ, బట్ట ఖరీదూ చూస్తే పైసాపరకా ఉన్నవాళ్ళా ఉన్నాడు.

"అందమైన భార్య ఉండి తీరాలి ఇతగాడికి" అనుకొంటూ, మామూలుగా పిచ్చెయ్యని పలకరించి ఒక్కక్షణం అక్కడ నిల్చున్నాను. వాళ్ళేం పెద్ద రహస్యాలు మాట్లాడుకొంటున్నారని అనుకోలేదు. కాని ఎందుకోగాని పిచ్చెయ్యగాడు మాత్రం నా రాకకి కొంచెం చిరాగ్గా ముఖం పెట్టినట్టుగా తోచింది నాకు. ఆ పెద్దమనిషికి నన్ను ఇంట్రడ్యూస్ చేస్తాడేమోనని చూసేను. పిచ్చెయ్యగాడికి అటువంటి ఉద్దేశ్యం ఎంతమాత్రం ఉన్నట్టులేదు.

"ఇంట్రడక్షన్ ఉంటేనేగాని మాట్లాళ్ళేని అవస్థవచ్చింది, కర్మ! పోనీ పోదాం" అనుకొంటూ ఉంటే ఆ పెద్దమనిషి "ఈయనెవరో తెలుసుకోవచ్చా" అని అడిగాడు.

మాటలో ఆడవాళ్ళ నాజూకు ఉందికాని ఆడారి మాటలా లేదు.

"పరిచయం చెయ్యడం మర్చి పోయేను......" అంటూ మొదలు పెట్టేడు పిచ్చెయ్య ఇష్టంలేదని ఎలా చెప్తాడు మరి. "...ఐయాం సారీ, దిస్ యీజ్ మిస్టర్ తాతప్పా, నా క్లాస్‌మేట్, అయన నా స్నేహితులు, డాక్టర్ కోమల్రావ్, హవుస్సర్జన్ ఇన్ ది హాస్పిటల్". ఇంట్రడక్షన్ అయ్యాక నేను క్రికెట్ టెస్టు గురించి మాత్రం మాట్లాడదల్చుకోలేదు. "గోదావరి వరదల్లో మెడికల్ రిలీఫ్‌కి మీరు వెళ్ళేరా?" అని అడిగేను.

"వెళ్ళేనండీ" అన్నాడతను చాలా మోడెస్టుగా. కొంతసేపు ఆ విషయం మాట్లాడుకున్నాక విడిపోయేం పాపం! చాలా మంచివాళ్ళా ఉన్నాడు.

తరువాత అతని మాట మర్చిపోయాన్నేను. రోజుకి వందన్నర మందిని కలుస్తుంటే అందులో చాలామంది గురించి మర్చిపోక తప్పదు. రోజులు రెగ్యులర్‌గా వెళ్తున్నాయి. ఒక నెల అయిందో ఏమో ఓ రోజు సాయంకాలం ఓ వీధికి వెళ్ళవల్సి వచ్చింది. పని చూసుకొని వచ్చేస్తూంటే ఓ ఇంటి గుమ్మం ముందు మెట్లమీద నిల్చున్నాడు అతను. దూరంనుంచే నన్ను చూసి పలకరింపుగా చెయ్యి ఊపేడు. నేనుకూడా అలాగే జవాబిచ్చేసి, ఎవరా అని ఆలోచిస్తూ ముందుకి వచ్చి అప్పుడు గుర్తుపట్టగలిగేను అతన్ని. ఏదో మాట్లాడుదాం అనుకునేసరికి, ఇంతలో వెనక గుమ్మంలోంచి వచ్చిందండీ ఆవిడా. లేతాకుపచ్చచీర, తెల్ల జాకెట్టు, ఇరవయ్యేళ్ళ మనిషి.

"ఉండి తీరాలి ఇతనికి అందమైన భార్య" అని నేననుకోవడం గొప్ప పొరపాటు.

ముఖం తిరిగింది ఆవిణ్ని చూసేసరికి నాకు.

అందంగా ఉండడం ఏఁవిఁటీ?!

లక్షదీపాల కాంతిలా వుంది. ఉదయించిన అరుణరేఖ లన్నింటినీ తన్లో ఐక్యం చేసేసుకున్నట్టుగా ఉంది. సముద్రపు కెరటాల మీది చంద్ర కిరణాలన్నింటినీ తీసేసుకొని దాచేసుకున్నట్టుగా వుంది. బంగారు బొమ్మా? భూలోకరంభా? భువనమోహినా? నేను గుమ్మెత్తిపోయి దంగువాయించి పోయేను.

నోటంట మాట వచ్చిందికాదు. "ఒస్తానొస్తాను. మళ్ళీ కలుసుకుందాం" అని ఏదో విధంగా తడబడుతూ అనేసి నడవలేక నడుస్తూ వెళ్ళివొచ్చేసేను. మరోక్షణం అక్కడున్నానా, నిలువునా కూలబడిపోయే నన్నమాటే.

మర్నాడు కాలేజిలో కలుసుకున్నాను పిచ్చెయ్యని.

ఈ మధ్య కాలంలో నాకూ పిచ్చెయ్యకీ ప్రస్తుతం మోడర్న్ యంగ్‌మెన్ మధ్య వుండేలాంటి స్నేహం కలిసింది. అంటే, వాడికి నన్ను చూస్తే ఇష్టంలేదు. నాకు వాణ్ని చూస్తే ఇష్టంలేదు. క్యాభాయ్ అంటే క్యాభాయ్. హలో అంటే హలో. ఇస్కో అంటే ఇస్కో, వాడివైపు, ఆ పిక్చర్ వెరీ గుడ్, వెరీ గుడ్. ఈ పిక్చరూ, వాడి సిస్టరూ రాటెన్ రాటెన్. అన్నీ స్కాండెల్స్ స్కాండెల్సే!!

అటువంటి స్కెండలస్ స్నేహం మాది.

పిచ్చెయ్యగాడి బాబు మలయాలో దొరల్దగ్గిర ఏదో గులాంగిరీ చేస్తున్నాట. చిత్తుగా డబ్బు దొరుకుతూన్నట్టుగా వుంది. ఇదివరకు ఇక్కడెక్కడో దివాన్‌గిరి చలాయించేట్ట. అప్పుడు మస్తుగా డబ్బు దొరికే వుంటుంది. అందుచేత ఈ పిచ్చెయ్యగాడి వ్యవహారం ఇక్కడ ఇస్పేటానులా వుంది. సినీమాలు, నాటకాలు, భరతనాట్యాలు, వెనక బోలెడు మంది భజనగాళ్ళు. వాడీ మధ్య ఒంటిగా కనిపించడమే అరుదైపోయింది.

కాని ఆ రోజు మధ్యాహ్నం ఇంటర్వెల్లో కాఫీ త్రాగి వేగిరం వచ్చేసేను కాలేజీకి, వచ్చి చూద్దునూ! పిచ్చెయ్యగాడు ఓ మూలకూర్చొని తల వంచుకొని ఏదో తెగ రాసేస్తున్నాడు గబగబా, గబగబా.

ముందే పలకరిస్తే రాస్తున్నదేదో దాచేస్తాడని, హాలుకి వెనక ద్వారంలోంచి గ్యాలరీ ఎక్కి వాడి వెనక్కి నెమ్మదిగా వచ్చి చూసి షాక్ అయిపోయేనంటే నమ్మండి.

ఎవరివో చూసి టార్ట్సు నోట్స్ రాసేసుకుంటున్నాడు. ఇన్నాళ్ళూ ఏమిటో అనుకున్నాను. వెధవది ఒట్టి దొంగ వెధవ చదువు. పైకి అందరితోనూ గలాటా చేస్తూ తిరగటం. ఇలా .రహస్యంగా ఒంటరిగా చదవడం.

హమ్మ! దొంగ గాడిద కొడకా అనుకున్నాను.

అకస్మాత్తుగా వెనకనుంచి ప్రత్యక్షమైన నన్నుచూసి వాడు కూడా ఆ రకంగానే అనుకొని ఉంటాడు.

ఒక్క క్షణం కొరకొరలాడుతూ చూసి "స్పైలా వచ్చేవేం?" అన్నాడు.

"దొంగ వెధవలా వచ్చేవే" అన్లేక.

"వెతికి వెతికి వాడినట్టున్నావే మాటా" అన్నాన్నేను, పక్కనే కూర్చొంటూ, నే కూడా ఓ విషపు నవ్వు నవ్వుతూ.

"క్షమించి అలానే కూర్చో. ఫైవ్ మినిట్స్‌లో ఇది పూర్తి చేసేస్తాను" అని రాసుకోడం తిరిగి మొదలెట్టేడు వాడు. ఆవిడ గురించి సంభాషణ ఎలా ప్రారంభించడమా అని ఆలోచిస్తూ కూర్చొన్న నాకు పిచ్చెయ్యగాడి ముఖంలో ఏదో కొత్తదనం తోచింది. ఏవిట్రా అని పరికిస్తే తెలిసొచ్చింది. కూలింగ్ గ్లాసెస్ తీసేశాడు. నాకు సంతోషంతో కూడుకున్న విషపు నవ్వొచ్చింది.

"ఎన్నాళ్ళు దాగుతుందిరా, అబ్బీ, నీ కూలింగ్ గ్లాసెస్ కిటుకూ" అనుకున్నాను. వాడికి చిన్న 'చిరుమెల్ల' ఉంది.

భగవంతు డిచ్చిన దానికి మనమేం చెయ్యలేఁవనుకోండి. మెల్లకన్నుండడం వాడి తప్పని నేనన్ను. ఎందుకంత నామోషీ అంటాను. ఈ లోపున వాడికేం అనుమానం కలిగిందో, నావైపు తిరిగేడు. వో చూపు చూసేడు. చాలా కాజువల్‌గా కళ్ళజోడు పెట్టేసుకున్నాడు. అంతవరకూ ఆవిడ గురించి సంభాషణ ఎలా ప్రారంభించడమా అని ఆలోచించిన నేను డైరెక్ట్ మెథడ్ ప్రయోగించేను. "కోమట్రావ్ వైఫ్‌ని చూసేనోయ్" అన్నాను.

"ఆ!" అనబోయి "ఆహఁ!" అన్నాడు వాడు.

"భూలోక రంభలా వుంది" అనబోయి మా వాడి మాట జ్ఞప్తికి వచ్చి "చెప్పలేనంత బ్యూటిఫుల్‌గా వుందోయ్" అన్నాను.

అంతటితో వాడు రాయడం ఆపుచేసేడు.

"ఎప్పుడు చూసేవ్? వాళ్ళింటిక్కాని వెళ్ళేవా?" అనుమానంగా అడిగాడు.

'వీధిలో వెళ్తూ చూసేను".

వాడేం మాట్టాడలేదు.

"నువ్వెప్పుడూ చూళ్ళేదా?" అని అడిగేను.

"చూసేను" జవాబు అయిష్టంగానూ ఆలస్యంగానూ యిచ్చేడు.

"వాళ్ళింటికి వెళ్ళి చూసేవా?"

వాడికి నా ప్రశ్నలు ఏవీఁ ఇష్టంగా లేవు.

"ఏదో అలానే" అన్నాడు.

"వాళ్ళింటికి తరచు వెళుతుంటావా?"

"అప్పుడప్పుడు".

"వాళ్ళని చాలా బాగా తెలుసునన్న మాట."

"ఏదో".

"ఏ వూరో ఆవిడది?"

వెధవ్వి నీ కెందుకి భోగట్టాలన్నీ, అని వాడు మనసులో అనుకున్నాడని నేను ఘోర

ప్రతిజ్ఞచేసి చెప్పగల్ను. పైకి మాత్రం.

"ఏమో నాకు తెలీదు బ్రదర్. ఆవిడ నాకెంతమాత్రం బ్యూటీఫుల్‌గా కనిపించలేదు. అండ్ ఐ వాజ్ నాట్ ఎన్క్వషస్ టు నో సచ్ డీటేల్స్!" అని ఆవలిస్తూ ఏదో బద్ధకంగా అన్నట్టుగా అన్నాడు.

అంతా ఎందుకు చెప్తున్నానంటే, వాడున్నాడే. ఆ పిచ్చెయ్యగాడు, వాడికి మొదట్నించీ కూడా ఇష్టం లేదండీ, వాళ్ళ గురించి ఏవిధమైన ప్రసంగం కూడా నా దగ్గిర తేడానికీ.

అయితే--

పరుని భార్య గురించి నీకంతగా తెలిసికోవాల్సిన అవసరం ఏమొచ్చిందయ్యా? నీకేం దురుద్దేశం ఉందో! అని ఎవరైనా అనొచ్చు. ప్రతివాడూ అంటాడు.

అందమైన దేవీ విగ్రహం వున్నదనుకోండి. ఎవరు తయారు చేసేరు? ఏ వూరిది? ఏ కాలంది? ఇటువంటి ప్రశ్నలు సహజంగా వేస్తాం.

ఆవిడ గురించి నేకూడా అంతే.

అలా అనిచెప్పి ఆవిడ్ని మరోసారి చూడాలనిపించక పోలేదు స్మండి. వాళ్ళింటికి నన్ను తీసుకువెళ్ళమని పిచ్చెయ్యగాడికి హిన్ట్ ఇచ్చేను నాలుగైదుసార్లు. వాడు నాహిన్ట్ తీసుకోనేలేదు. అంతేకాదు కోమల్రావూ తనూ తిరుగుతున్నప్పుడు నే తారసిల్లితే చూడనట్టు నటించి మరో వైపుకి తీసుకుపోయేవాడు. ఇంక ఆవిణ్ణి చూడాలంటే ఏదోపనిపెట్టుకుని అటువైపువెళ్ళి తచ్చాడ్డమో, ఏదో మిషపెట్టుకుని వాళ్ళింటికి వెళ్ళడమో చెయ్యాలి. "కోమల్రావు, నీ పెళ్ళాన్నీ కొరుక్కుతినేస్తా ననుకుంటున్నావు కాబోలు. వెధవ" అని పిచ్చెయ్యగాడిమీద నే కోపంగా ఉండడంచేతా, ఎంత రంభైనా పైవాడి పెళ్ళాంకదా అనే ఉద్దేశంచేతా, సిల్లీగా అబద్దాలాడి వాళ్ళింటికి వెళ్ళాలని లేకపోవడంచేతా, ఇంతలో మళ్ళీ ఆవిడే కనిపించింది.

మొదటిసారి ఆవిడ్ని చూసినప్పుడు ముఖం తిరిగిందని చెప్పేనా?! ఆవిడ్ని రెండోసారి చూచినప్పుడు మూర్ఛ వచ్చేటంత పర్యంతం అయింది.

మధ్యాహ్నం మూడు గంటలాట సినిమా. బాల్కనీలో వెనక వరస కుర్చీలో కూర్చున్నాను. నా వెనక 'బాక్స్' అందులోంచే అదేపనిగా వినిపిస్తున్నాయి ఇంగ్లీషులో మాటలు, కిచకిచ నవ్వులు, ఆడా మగా గొంతుకలు. ఎవరా అనే క్యూరియాసిటీ కలిగింది. ఇంటర్వెల్లో తెర వేసుకోవచ్చు వాళ్ళు. అందుచేత బైటికి వెళ్ళాల్సిన పని ఉన్నట్టుగా లేచి వెనక్కి చూసేను. తెరమీంచి రిఫ్లెక్టు అయిన వెలుతురు వాళ్ళ ముఖాలమీద పడుతోంది.

అవకాశం ఉండీ, అడదాన్నయితే, మూర్ఛపోడానికి అంతకంటే మంచి సమయం దొరకదు. హాలు హాలంతా గగ్గోలెత్తిపోను. కాని నిశ్చేష్టుణ్ణయి పోయేను. కష్టంమీద మూర్ఛని అపుకున్నాను. ఆవిడ! ఆవిడ పక్కనే, ఆవిడకి అతి దగ్గరగా భూలోక రంభుడు. ఎంత ఘోరం!

ఎంతసేపు స్టేర్ చేసేనో తెలీదు పిచ్చెయ్యగాడు పొల్తిపట్టేడు నన్ను. వాడు బాకులు నూరుతూ చూసేడు. నేను కత్తులు నూరుతూ చూసేను. తరవాత సీట్లో కూర్చున్నానే కాని తెరమీద బొమ్మ కనిపిస్తేనా? వెనకనే కూర్చొన్న వాళ్ళ గురించి తల్చుకొంటూంటే ఒళ్ళు సలసలకాగిపోయింది. వాళ్ళిద్దరూ ఏదో గునగునలాడుకున్నారు. కాని నాకు సరిగా

వినిపించలేదు. ఆనాడు నా కళ్ళు నిప్పులు కక్కడం హాల్లో అంతా చూసే ఉంటారు. నా వళ్ళు మండిపోవడం కూడా చూసే ఉంటారు.

దాన్నీ వాణ్నీ కూడా పొడిచెయ్యాలనిపించింది.

నాది ఒట్టి జెలసీ అని మీరంటారా?

నేను మాత్రం నాది ఒట్టి కోపం అంటాను. రైట్యుస్ ఏన్‌గర్. వాడి వ్యవహారం ఎంత స్కేండలస్‌గా వుందో మీరే యోచించండి. పైవాడి పెళ్ళాంతో, అందులోనూ నమ్మిన స్నేహితుడి భార్యతో సయ్యాటలు సాగిస్తున్న వెధవని ఏంచేస్తే పాపం ఉందో చెప్పండి. తొక్కలొల్చే యొద్దా? గుడ్లు పీకేయొద్దా? నోరు పెగల్దీసి కాగిన సీసం పోయొద్దా? ఇవాళ ఆ పెద్దమనిషి పెళ్ళాం అయింది. రేపొద్దున్న నీ పెళ్ళాం అవొచ్చు. ఎల్లుండి నాకు పెళ్ళవుతె నా పెళ్ళామే అవొచ్చు. ఎంత ట్రెచరీ? ఎంత డిప్రావిటీ! నేను ఊరుకోదల్చుకోలేదు.

మర్నాడు కాలేజీలో పిచ్చెయ్యగాణ్ని రెక్కపట్టుకుని ఓ మూలకి ఈడ్చుకుపోయి గుండు వాచిపోయేట్టు చీవాట్లు పెట్టేను. నువ్వు మనిషివా? దున్నపోతువా? నీకు ఉచ్చం నీచం అంటూ ఉందా లేదా? నీ కతను స్నేహితుడనైనా ఆలోచించావా? పాపం అతను ఆస్పత్రిలో గొడ్డుచాకిరీ చేస్తుంటే నువ్వక్కడ అతని వైపుతో షికార్లు కొడతావా? ఆ మాత్రం పనిచెయ్యలేక అందరూ ఊరుకొంటున్నారనుకుంటున్నావా? నమ్మినవాణ్ని దగా చెయ్యడం ఎంత పాపమో నీకు తెలుసా?

నేనంత సీరియస్‌గా చెబుతుంటే వాడేం చేసేడో తెలుసా?

నవ్వేడండీ ఆ వెధవా !

'అమ్మా' అని పిలుపులేకుండా చచ్చేట్టు డొక్కలో పొడిచెయ్యాలని పించింది. నా నోటికి బ్రేకు పడ్డంచూసి, స్విచ్‌నొక్కి లైట్ ఆర్పేసినట్టు టక్కుమని నవ్వు నాపేసి ధన్‌మని ఒక్కసారిగా ఉగ్రుడై పోయాడు దొంగవెధవ.

"నీ పనేదో నువ్ చూసుకో నా పనేదో నే చూసుకుంటాను. ఈ భోగట్టా మళ్ళీ ఎత్తేవంటే ఖబడ్దార్" అని ఉరిమిచూసి ఫర్ ఫర్‌మని నడుచుకు పోయాడు.

అవిటి వాడు చూసుకునే పన్లు.

ఒక్కక్షణం ఆలస్యం అయిపోయింది కాని జుట్టు పట్టుకొని గుంజాయించేద్దును. తరవాత, మరి "ఆహా! నీ పని ఇలా వుందిట్రా" అని అనుకున్నానే గాని ఏంచెయ్యాలో తోచలేదు. వాణ్ని ఏదో ఒకటి చేసెయ్యాలి. కాని నాకు తలా తోకా అందింది కాదు. కాలూ చెయ్యీ ఆళ్లేదు.

ఈలోపున దాన్దీ వీడిదీ వ్యాపారం శ్రుతిమించి రాగాన్నపడింది.

మరో వారం రోజులకి వాళ్లిద్దర్నీ బీచిని చూసేను. మరో రోజున ఆటో రిక్షాలో జామ్మని ఎక్కడికో చపాయించేస్తున్నారు. ఓనాడు కులుకుతూ కాఫీ హోటల్లోకి వచ్చి, ఫ్యామిలీస్ ఓన్లీలోకి దూరేరు. ఇద్దరూ మొగుడూ పెళ్లాల్ని మించిపోయినట్టుగా ఉన్నారు. ఇంత మహా పట్నంలో ఎవడెవడో ఎవడికి తెలుసు. పైవాళ్లు చూస్తే వాళ్లని మొగుడు పెళ్లాలే అనుకుంటారు. అందుకే

కాబోలు అంత సాహసం. కాని ఏం సాహసం ఏం సాహసం!

పిచ్చెయ్యగాడు పక్కా బద్మాష్ కాబట్టి దేనికైనా సాహసించేస్తాడు. కాని, ఆడమనిషి కదా, దానికైనా బుద్ధుండొద్దూ? దాని వేషం, దాని ఇంగ్లీషూ చూస్తే ఎడ్యుకేటెడ్ వుమన్‌లా వుంది. ఇటువంటి పింజారీ పన్లు చెయ్యడానికేనా ఏఁవిఁటి ఆ చదువుకోవడం అంతాను. ఇంక ప్రతీ ఆడదీ యిలా బరితెగించి బజారంట పరుక్కి లంకించుకుందంటే సంసారాలు సాగినట్టే! ఎవడైనా పూనుకొని దానికీ వాడికీ కూడా చెప్పుచ్చుకొని పళ్లు రాలగొట్టి నోట్లో పేడ పెట్టకపోతే లాభం లేదనుకున్నాను.

అయినా -

ఎవరైనా పూనుకోవాల్సిన కర్మ ఏమొచ్చింది. ఆ మొగుడు ముండా కొడుకు ఏం చేస్తున్నట్లు? అతణ్ణేమనుకొని ఏం లాభం? ఏదో ఆస్పత్రికి పోతాడు. ఒస్తాడు. తను లేనప్పుడు ఆడది ఇంట్లో బుద్ధిగా వుంటుందనే అనుకుంటాడు. కాని ఫకీరు వెధవల్తో షికార్లు కొడుతుందని ఎలా అనుకోగల్డు?

పూర్ ఇన్నోసెంట్ ఫెలో!

అతనికేం తెలుసుండదు. ఎలా తెలుస్తుంది?

ఆలోచించగా ఆలోచించగా అతనికొక వార్నింగు ఇవ్వడం నా విధాయకం అని తోచింది. అదీకాక - పోనీ మన సొమ్మేం పోయిందని ఊరుకొంటే ఏమౌతుందో యోచించండి. ఏమవుతుంది? రేపట్నించీ ప్రతి సందు మొగలోనూ, ప్రతి ఇంటి గుమ్మం ముందూ భూలోక రంభళ్లు బీటు కాయడానికి తయారు. నాకు ఒక కవీశ్వరుణ్ణి బాగా తెలుసు, తన పెళ్లాన్ని విడిచిపెట్టేసి, పైవాళ్ల పెళ్లాలందర్నీ "ప్రేయసీ ప్రేయసీ" అని సంబోధిస్తూ పద్యాల్రాయడం వాడికి బాగా అలవాటు. ఈ భూలోకరంభడు గాడు "ప్రేయసీ ప్రేయసీ" అని పిలవడు. "హనీ హనీ" అని పిలుస్తాడు. ఆ వెధవ అకోమట్రావు పెళ్లాన్ని "హనీహనీ" అని సంబోధిస్తాడని నేనూహించుకోడంతో, కోమట్రావుకి వార్నింగు ఇవ్వాలనే నా అభిప్రాయం, 'ఇచ్చితీరాలి' అనే నిర్ణయంగా మారిపోయింది.

యస్ హనీ, నో హనీ, ఈజిట్ సో హనీ, కమ్‌కమ్ హనీ, నౌ జస్ట్ కిస్ మి వన్స్‌హనీ, వన్స్‌మోర్ హనీ.

ఈ రంభడిగాడి ఆట కట్టడితేనేగాని నాకు నిద్రపట్టదు.

అనుకున్నాను ఆస్పత్రి దగ్గర ఓ రోజు ఉదయం కోమట్రావు కోసం రోడ్డుకాసి.

స్టెథోస్కోపు పట్టుకొని హడావిడిగా వచ్చేస్తున్నాడు కోమట్రావు. ఎదురుగా వెళ్ళి పలకరించేను.

"ఇదిగో ఇదిగో" అన్నాడతను.

మొట్టమొదట నేను గ్రహించుకోలేక పోయేనునుకోండి. కాని సంభాషణ సాఫీగా సాక్కపోడం చూసి ఏఁవిఁట్రా అనుకున్నాను. అతనికి నా పలకరింపు అంత ఇష్టంగా ఉన్నట్టులేదు.

గుడ్‌మూడ్‌లో లేడు. ఆస్పత్రిలో తన చేతిలో పడ్డ పేషెంటెవరైనా టపా కట్టేసేడేమో అనుకున్నాను. అలాంటి సమయంలో అతని మనసు ఇంకా బాధ పెట్టడమా అని తటపటాయించేను. కాని మరింక ఇప్పుడు వెనక తీస్తే పరిస్థితులు విషమించవచ్చు. తరువాత "పీకల్తెగిపోయేదాకా ఎందుకూరుకున్నావయ్యా" అని తిట్టిపోస్తే నేనేం చేసేది.

ఆ మాటా ఈ మాటా కష్టంమీద నడుస్తోంది. "మరింక నేనొస్తాను" అనేయడానికి అతను సిద్ధంగా వున్నాడన్నమాట.

"బైదిబై పిచ్చెయ్య కనిపిస్తున్నాడా?" అని అడిగేను.

ఆ ప్రసంగం నే తెస్తానని ఎదురుచూస్తున్నవాళ్ళా ఉన్నాడు.

"మీ కాలేజికి టెన్నిస్‌కి రిప్రజెంట్ చేస్తాట్టకదూ. బిజీగా ఉన్నట్టున్నాడు" అన్నాడు కోమట్రావు.

"నీ పెళ్ళాంతో ఇంకా బిజీగా ఉన్నాడయ్యా" అనేద్దామనుకున్నాను. పైకి మాత్రం "ఉండడా, బిజీబిజీగా ఉంటూ అన్ని పన్లూ చెయ్యగల్డువాడు" అన్నాను.

"సరేసరే నే నొస్తాను" అనేబోయే డన్నమాట కోమట్రావు. నేను పిచ్చెయ్యగాడి గురించి ఈ విధంగా చెప్తానని తెలిసినవాళ్ళా వున్నాడు. అట్టేసేపు నంగికొడితే అతను నా మాట వినకుండా నన్నొదుల్చుకుంటాడని అసలు సంగతిలోకి వెంటనే వచ్చేసేను.

"బిజీగానే వుంటాడండి వాడూ. ఇవాళ టెన్నిస్ ఆడతాడు. రేపు క్రికెట్ ఆడతాడు. కాని, ఎన్నాట లాడితేనేం, ఎన్ని చదువులు చదివితేనేం. కేరక్టరుండొద్దటండీ. అదేలేదు వాడికి" అని తెగించి అనేసేను. అని నే నన్నప్పుడు అతను కొంచమైనా ఆశ్చర్యపొడమో, ఏంవలా అంటున్నారని అడగడమో ఏదో ఒకటి చెయ్యొద్దూ? అబ్బే! అదేం లేదు.

"దానికేంవిటండీ ఎవరి కేరక్టరు వారిది" అనేసి తుర్రుమని ఆస్పత్రిలోకి దూరిపోయేడు.

"నువ్విలా అందరి గురించీ లేనిపోనీ స్కాండల్సన్నీ చెప్తావని నాకు తెలుసున్లేవోయ్" అన్నట్టుగా ఉన్నాడు మొదట్నించి చివరివరకూ అతగాడు. అప్పుడు అనుకున్నాను. "ఆ: పిచ్చెయ్యగాడు గేస్ కొట్టే వుంటాడు నేనిలా చెప్తానని. అందుచేత ముందే ఉపదేశించి ఉంటాడు నేనో స్కాండల్ మాంగర్నని తెలిసిపోయింది. అంతా అర్థం అయింది నాకు.

కానీ, నాడ్యూటీ నేను చేసేసేను. ఇతగాడు నా మాట వంటపట్టించుకొని మెలకువగా వున్నాడా సరేసరి. లేదా తనే చెడతాడు. అదీలోపున ఏ మంచి ముహూర్తవోఁ చూసుకుని నగానట్రా పట్టుకుని ఏ జట్కానో రిక్షానో ఎక్కేసి ఆ రంభడిగాడితో ఉడాయించేస్తుందీ. అప్పుడునన్నెవరేమనీ ప్రయోజనం లేదు.

పోనీ, వాళ్ళిద్దరూ మొగుడూ పెళ్ళాల కంటె దోస్తీగా చెయ్యీ చెయ్యీ కలుపుకొని తిరగడం చూసేవు కాబట్టి, బండగా కొట్టొచ్చినట్టు "నీ పెళ్ళాం వాడితో రంకుపోతోందయ్యా" అనేలేకపోయావా? అని ఎవరైనా అడగొచ్చు. ఇలాంటి విషయాల్లో అలా ఎవరూ చెప్పలే రుస్కండీ. అడదాన్ని బట్టవిప్పి నడిరోడ్డుమీద నిల్చోబెట్టినట్టుగా నిజాన్ని విడమర్చి చెప్తా ననుకోండి. నా మాట నమ్మేడా ఒక బాధ. నమ్మలేకపోయేడా, "నా పెళ్ళాం మీద అంత ఘోరంగా నిందలేస్తావుట్రా స్కాండ్రల్" అని బూతులు తిట్టి, జట్టీకి దిగి కుస్తీ పట్టొచ్చు.

అందుచేత ఏదో నాకు తోచినట్టుగా వార్నింగు ఇవ్వగలిగేను. మర్నాడు పొద్దున్న ఆరోగంటకల్లా రంయ్‌రంయ్‌మని కొట్టుకొచ్చీసేడు పిచ్చెయ్యగాడు, ఓ ఎరుపు మోటార్ సైకిల్‌మీద. ఆ ముందు రోజు రాత్రి మోటార్ కారొకటి మా యింటిముందు ఆగింది. ఎవరో మహానుభావులు వచ్చేరనుకున్నాను. తీరాచూస్తే వాళ్ళ చేతుల్లో చందా డిబ్బీలున్నాయి. కుండలో బియ్యం నిండుకున్నాయిరా అబ్బీ అన్నట్టుగా "జేబులో డబ్బులు నిండుకున్నాయయ్యా" అనడానికి వీల్లేకపోయింది. తంతే దమ్మిడీ లేదని మాత్రం ఎలాగో ఓలాగ తెలియజేయగలిగేను. అయినా వాళ్ళు ఒదల్లేదు. ఆఖరికి ఓ అయిదు రూపాయలు అరువు చందా వేస్తేనేగాని కదిలేరుకారు. ఆ సొమ్మెప్పుడో ఒకప్పుడు వాళ్ళ ఎదాన్న పొయ్యాలి. వాళ్ళంత రాత్రప్పుడు మోటారుకార్ మీద ముష్టికొచ్చేరు. ఇహవీడు ఇంత పొద్దున్నే మోటారు సైకిల్‌మీద అప్పుకొచ్చాడేమోనని భయపడ్డాను.

వాడి డ్రెస్ చూస్తే కొంత ధీమా కల్గింది.

తెల్లజోడు, తెల్ల మేజోడు, తెల్ల నిక్కరు, తెల్ల తాళ్ళ బనియను, తెల్లగా స్నో, కాలేజీలో టెన్నీసులో రిప్రెజెంట్ చేస్తున్నాడు కదూ. ప్రాక్టీసుకి పోతున్నట్టుగా వున్నాడు ఆటాడ్డానికి, ఆడాళ్ళ పేరంటానికి ముస్తాబైనట్టు ముస్తాబయ్యేడు.

సైకిల్ మీంచి దిగి, దానికి స్టాండ్‌వేసి వాడు దగ్గరగా రాగానే ముఖం బాగా చూసేను. కొరకొరలాడుతున్నాడు దెబ్బలాటకి తయారయి వచ్చినట్టున్నాడు.

ఏదో తంటా ఉందిరా, అనుకున్నానేగాని చెక్కుచెదర్లేదు.

"ఏఁవిటి చెప్పేవుట కోమల్రావుతో" అని జోరుగా అడిగేడు వస్తూనే. ఓరి కోమల్రావా అనుకున్నాను. వీడతనికి అంత బాగా విషఁ ఎక్కించేడనుకోలేదు.

"నీ కేరెక్టరు మంచిది కాదని చెప్పేను" నేనాభయపడేవాణ్ని, మా వీధిలో నిల్చున్నాడన్న సంగతి మర్చిపోతున్నాడు కాబోలు రంభడుగాడు.

"ఎందుకు చెప్పేవలా?"

"ఎందుకు చెప్పేనో నీకు తెలుసు, నాకు తెలుసు."

"మా విషయంలో జోక్యం కలిగించుకోవద్దని చెప్పేనా; లేదా?"

"నువ్వు చెప్తే నేను వినే వాణ్ననుకున్నావా ఏఁవిటి?"

"వినకపోతే?....."

"ఏనకపోతే?"

"జాగ్రత్తని చెప్పేనోసారి నీతో జ్ఞాపకం ఉందా?"

"ఇది మా వీధని జ్ఞాపకం వుందా?"

అంతటితో ఏమాలోచించుకున్నాడోగాని, వెంటనే ప్లేటు మార్చేసేడండి వాడూ. చిన్న చిరునవ్వు నవ్వేడు.

"ఎందుకురా బ్రదర్ నీకంత కోపం" అన్నాడు.

"ఎందుకో, పాపం, నీకు తెలీదు కాబోలు"

"నీకంత జెలసీ ఉందనుకోలేదుస్మీ" అన్నాడు వరండాలో ఓ కుర్చీ తనే దగ్గరకు లాక్కొని కూర్చొని.

"జలసీనే అనుకో కాని కళ్ళముందు పాపం చేస్తూంటే నేను చూస్తూ ఊరుకొనే వాణ్నికాను."

వాడు పకపకా నవ్వాడు.

"ఎందుకా నవ్వు?"

ఇదేం "ఆశ్చర్యకరమైన ముగింపు" కోసం రాస్తూన్న కథకాదు సుమండీ, వాడు నిజంగా చెప్పేడు అసలు సంగతి. ఆవిడ తనని లవ్ చేస్తోందిట. ఆవిణ్ని తను తప్పక పెళ్ళాడుతాట్ట. ఆవిడ కోమట్రావు భార్య కాదట. చెల్లెలుట.

నేను మరొకసారి గుమ్మెత్తిపోయి డంగువాయించిపోయేను.

కాని, నమ్మలేక పోయాను.

"కావలిస్తే రా నాతో. ఆవిడకి ఇంట్రడ్యూస్ చేస్తాను. నీ చెవుల్తో నువ్వే విందువుగాని ఆవిడ నోటంట". నమ్మకపోడానికి వీల్లేకపోయింది. కాని మళ్ళీ గట్టి అనుమానం ఒకటి కలిగింది.

"అయితే, ఇదివరకు ఈ సంగతి నాతో ఎందుకు చెప్పలేదు;"

వాడు నవ్వుతూ, "అబ్బాయ్, యీ సంగతి ఇదివరకే తెలిస్తే నువ్వేం చేద్దువో చెప్పు. అప్పటికప్పుడే వాళ్ళింటికి తీసుకువెళ్ళమని నాలుగైదుసార్లు అడిగేవు. అడిగేవా; లేదా; ఆ పిల్లని చూడగానే నీక్కూడా కళ్ళు జిగ్గుమన్నాయనీ, నువ్వుకూడా మరింక ఆమెవెంట పడకపోవనీ అనుకుంటే నాదా తప్పు? ఐయామ్ లవింగ్ హర్. ఐడిడ్‌నాట్ వాన్ట్ అండ్ ఐ డు నాట్ వాన్ట్ ఎనీ రైవల్స్, పోటీదార్ల సందర్భి పైకి పమ్మించేయడం నా లక్ష్యం. తరవాత నువ్వారోజున మమ్మల్ని సినిమాలో చూసి చివాట్లు పెట్టేవే. అప్పటిదాకా నువ్వు నా గర్ల్‌ని చూసి కోమట్రావు పెళ్ళాం అనే భ్రమలో ఉన్నావని నాకు తెలీదు" అని చెప్పేడు సిగరెట్టు కాలుస్తూ.

"పెళ్ళాంకాదు. చెల్లెలని ఆ వెంటనే నాతో ఎందుకు చెప్పలేదూ అనే నేనడుగుతున్నది"

"చెప్తున్నాను గదరా బ్రదర్! నువ్వు అలాంటి భ్రమలో ఉండడం నా మంచికే వచ్చిందనుకున్నాను. నీలాంటివాడు పోటీకి తగులుకున్నాడంటే చచ్చేనన్నమాటే. ఆవిడ కోమట్రావు పెళ్ళాం అనుకొని అటువైపు కన్ను వెయ్యడం మానేశావు, కాని, కోమట్రావుకి చెల్లెలే అవుతుందని తెలిస్తే వెంటనే రంగంలోకి రైటయిపోవూ?!"

ఆమాటా నిజమే. వాడలా చెప్తున్నప్పుడే నా మనసులోంచి దేవీ విగ్రహం మాయమయింది. వీనస్ విగ్రహం ప్రత్యక్షమయింది. కాని ఇప్పుడేమనుకొని ఏం లాభం? నా ఇంట్యూషన్ నాకు స్టింకరిచ్చి మోసం చేసింది. కాని ఒక్క సందేహం ఉండిపోయింది.

"నేను అబద్ధాలకోరుననీ, స్కాండల్ మాంగర్ననీ కోమట్రావుతో చెప్పేవా లేదా?"

"నిజం చెప్తే నీకు కోపంరాదుకదా?"

"చెప్పు ఫర్వాలేదు"

"అయితే చెప్తున్నాను విను. కోమల్రావుతో అలా చెప్పక తప్పింది కాదు"

"ఏం?"

"కోమల్రావుకి పెళ్ళయింది. అతని పెళ్ళాం నాకు చుట్టం కూడాను."

"అయితే?"

"నువ్వతన్తో నా సంగతి ఎలానూ చెప్తావని 'గెస్' కొట్టేను. కాని అతని చెల్లెల్ని చూసి అతని వైఫు అనుకొని 'మిస్టేక్' అవుతున్నావని అతని కేం తెలుస్తుంది; అప్పుడు కొంపలంటుకుపోవూ? అందుచేత ముందే వార్నింగిచ్చి ఉంచేను నీ మాటలు నమ్మొద్దని" అంటూ కుర్చీ లోంచి లేచి, "మరేం అనుకోకు భాయీ. ఆలీజ్ ఫెయిర్ ఇన్ లవ్ అండ్ వార్, మా పెళ్ళయిందాకా మాత్రం నాల్రోజులు గుప్‌చిప్‌గా ఊరుకో" అనేసి వెళ్ళిపోయాడు.

ఎంత గుండెలుతీసిన బంటో చూసుకోండి. ఎంత మాయగాడో తెలుసుకోండి. ఎలాంటి నాటకం ఆడేడో చూడండి. ఎన్ని ఎత్తులు ఎత్తేడో లెక్కెట్టండి. దగుల్బాజి తనంలో ఎంతటి ఆరితేరిన చెయ్యో పరీక్షించండి. ఎంతటి దొంగబుద్ధో గ్రహించండి. ఈ రోజుల్లో అలాంటి వెధ్వలకే అదృష్టం అని నమ్మండి. అంతకీ ఈ ఎడ్యుకేటెడ్ అల్ట్రా మోడర్న్ యంగ్‌విమెన్ ఉన్నారే వాళ్ళిప్పుడు మగవాళ్ళల్లో మంచి బుద్ధి, తెలివితేటలూ, జబ్బసత్తువా చూసి లవ్‌చేయడంలేదు. జబ్బసత్తువ కావలిస్తే కావాలేమోగాని మంచి బుద్ధిమాత్రం అక్కర్లేదు వాళ్ళకి. లేకపోతే, భూలోకరంభడిగాడికి ఉన్నట్టు హార్డ్ కోల్డ్ క్యాషైనా ఉండాలి, లేదా ఖాయమైన గజెటెడ్ ఆఫీసరు ఉద్యోగమైనా ఉండాలి. అదీకాకపోతే రాజుగారి బావమరిదో, మంత్రిగారి మనవడో, సొందాని తమ్ముడో అయుండాలి. మీకటువంటి క్వాలిఫికేషన్స్ లేన్నాడు, లేకపోయినా, ఉన్నట్టు వేషం వెయ్యలేన్నాడు, ఏ చదువుకున్న అల్ట్రా మోడర్న్ యంగ్ వుమనైనా మీ మీద కన్నేస్తే ఒట్టు. ఈ కథ ఇంతటి తోటే ముగించే ద్దునుస్మండీ. కాని ఉన్నట్టుండి ఈ భూలోకరంభడుగాడు, అందాల భరిణ్ని జేబులో వేసుకోవడమే కాకుండా ఢిల్లీలో ఖుషీగా మాంచి ఉద్యోగం ఒకటి కొట్టేసేడు. కాలేజీలో పెద్ద టీ పార్టీ, స్టేషన్ దగ్గర హ్యూజ్ సెన్డాఫ్. అదంతా క్రిస్‌మస్ సెలవుల్లో నేను ఊళ్ళోలేనప్పుడు జరిగింది. నేను తిరిగివచ్చేలోపున పిచ్చెయ్యగాడు ఢిల్లీ చెక్కేశాడు, ఆ కోమల్రావు సిస్టర్ని పిచ్చెయ్యగాడు దగా చెయ్యక తప్పదని నాకెందుకోగాని మొదట్నించీ అనుమానంగానే వుంది. అందుచేత, వాడి అంతరంగిక బృందంలో ఒకణ్ణి పిల్చి.

"అయితే ఆ పిల్ల ఏమయింది? పెళ్ళి సెటిలయినట్లేనా?" అని అడిగేను.

"ఏ పిల్ల?" అని వాడు నన్ను ఎదురడిగేడు.

"అంతమంది ఉన్నారేమిటి మీ పిచ్చెయ్యగాడికి, ఏ పిల్లని అడుగుతున్నావు?" అని నే నన్నాను.

"లక్ష తొంభయిమంది" అన్నాడు వాడు సగర్వంగా.

అదీ ఓ గొప్పే?

అది గొప్ప అయినప్పటికీ మధ్య వీడికెందుకా గొప్ప?

అప్పుడే చెప్పేను ఆ పిల్ల గుర్తులన్నీను. అన్నీ విని ఆ పిచ్చెయ్యగాడి స్నేహితుడుగాడు విరగబడి నవ్వేడు.

"ఎవరు? ఆ కోమ(లావు పెళ్ళామేనా? నాల్రోజులేదో ఖుషీగా తిరిగేడు. అంతేకాని ఆ టొంపని ఢిల్లీకూడా తీసుకుపోతా డనుకున్నావా ఏమిటి?" అని చెప్పి-

"ఏఁవలా చూస్తున్నావ్? అవునవును. నీతో కోమ(లావుకి అది చెల్లెలవుతుందని చెప్పేట్టకదూ.... గొప్పస్టింకరు. నీకు గుమ్మైన స్టింకరు" అని ఆ వెధవ మరీ మరీ విరగబడి నవ్వేడు. వాడికది నవ్వులాటగా తోచింది.

తుపాకీ వుంటే కాల్చేదును రాస్కెల్ని.

వాడలా చెప్పినప్పుడు మాత్రం నిర్ఘాంతపోయేను.

తరువాత అగ్గిబరాటా అయిపోయేను. కాని, ఏం లాభం ?

స్నేహితులారా చూసేరా ఈ భూలోక రంభళ్ళ దగుల్బాజీతనం? చూసేరా వాళ్ళ దౌర్జన్యం? చూసేరా వాళ్ళ డిప్రేవిటీ? కోమ(లావు పాపం ఎంతో అమాయకుడు. అమాయకుడైన అతని పెళ్ళానికి దానికేం పోయేకాలం వచ్చిందో చూసేరా? దాన్నేం చెయ్యాలో చెప్పండి. దానికంటే కూడా, ఆ భూలోక రంభడుగాడు, ఆ దొంగ రాస్కెల్, ఆ పచ్చి స్కాండ్రల్ వాణ్నేం చెయ్యాలో చెప్పండి. నేను కూడా చూస్తూనే వున్నాలెండి.

వాడు మళ్ళీ ఇటువైపు రాడా?

రాకపోడు.

అప్పుడేదో సందు చూసుకుని, వాడికి మస్తుగా ఖర్చు కిచ్చెయ్యకపోతే నా పేరు నా పేరుగాదు. ఖర్చు కిచ్చేనూ అంటే మళ్ళీ అలా ఇలా కాదు, దాన్తో వాడు పరిగెట్టి పరిగెట్టి మలయా పోయి వాడి బాబుతో చెప్పుకోవాలన్నమాటే!

అనామిక, ఏప్రిల్ 1975